

Arrest

nr. 61 770 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 januari 2011 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2009 verklaart verzoeker, van Nigeriaanse nationaliteit, België te zijn binnengekomen.

Op 30 oktober 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 15 april 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus verzoeker worden geweigerd.

Op 27 april 2010 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 46 306 van 13 juli 2010.

Op 1 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 29 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ongegrond wordt verklaard.

Op 2 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 6 december 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 7 december 2010 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 11 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Overwegende dat de betrokkene op 30 oktober 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 11 december 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 april 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 juli 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 6 december 2010 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene van zijn vrouw heeft vernomen dat ze van huis is moeten vluchten waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de vrouw van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds werden behandeld door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstigs aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Op 18 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor beroepen ingediend voor 1 april 2011 geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

"Eerste middel

Schending van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr, Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht

als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verklaring van de vrouw van verzoeker geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van verzoeker, dat dit terugslaat op de redenen die verzoeker gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties en hieruit meent te moeten besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Deze motivering van de dienst vreemdelingenzaken om te besluiten dat geen nieuwe gegevens worden aangebracht is ten eerste niet adequaat. Deze motiveringen zijn passend bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde.

Aldus is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd, en schendt zij artikel 52 voornoemd, welke alleen toe laat na te gaan of de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan asiel en/of kennelijk ongegrond, maar niet of er voldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden voorhanden zijn. Het gaat hier niet zomaar om een zinnetje in de bestreden beslissing, maar om een soort conclusie die daaraan geëxploiteerd wordt. Het is bijgevolg een determinerende considerans.

Deze verklaring van de echtgenote van verzoeker en het feit dat zij de echtelijke woning diende te ontvluchten uit vrees voor haar leven bewijst eens te meer de vervolging lastens verzoeker en feit dat men verzoeker wenst te vermoorden, en is wel degelijk een nieuw en dienstig bewijskrachtig gegeven.

Daarenboven is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De dienst vreemdelingenzaken stelt dat geen nieuwe elementen gegeven worden aangebracht, wat ze ofwel helemaal niet gaat motiveren ofwel op zeer algemene en vage manier gaat motiveren, voor zover men al kan spreken van enige "motivering".

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

Er wordt geen woord gerept over de inhoud van de nieuwe gegevens die worden aangebracht en er werd terzake duidelijk geen enkel onderzoek gevoerd.

Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische en feitelijke overwegingen aan bovenstaande motivering ten grondslag liggen. Dergelijke motivering is geenszins afdoende en passend. Het is dan ook duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de nieuwe stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen. Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij vooreerst dat verzoeker een schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan opwerpen daar voormeld artikel betrekking heeft op de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die kan weigeren de vluchtelingenstatus te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan de vreemdeling die het Rijk probeert binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Verwerende partij duidt erop dat de bestreden beslissing *in casu* is genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij deze kritiek. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Verwerende partij wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Bovendien blijkt bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam de inhoud ervan zodat de bestreden beslissing aan verzoeker voldoende inzicht verschaft om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken en daarmee het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld en deze vermeldingen verzoeker toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist om zijn tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Gelet op het voorgaande is verwerende partij van mening dat dit onderdeel van het eerste middel van verzoeker onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Waar verzoeker van mening is dat met geen woord wordt gerept over de inhoud van de door hem aangebrachte nieuwe gegevens, dat terzake geen onderzoek werd gevoerd en dat het niet duidelijk is welke feitelijke en juridische overwegingen aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wijst verwerende partij vervolgens erop dat verzoeker er een verkeerde lezing van de bestreden beslissing op na houdt. Verwerende partij benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en stelt bij een theoretische uiteenzetting betreffende voormeld artikel en het begrip “nieuwe gegevens” in de zin van voormeld artikel dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht. Verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen kunnen hieraan volgens verwerende partij geen afbreuk doen. Tenslotte citeert verwerende partij de motivering van de bestreden beslissing aangaande de verklaring van verzoeker omtrent hetgeen zijn echtgenote hem telefonisch heeft meegedeeld en concludeert dat de bestreden beslissing zowel op juridisch als op feitelijk vlak afdoende werd gemotiveerd. Volgens verwerende partij kan het eerste middel van verzoeker niet worden aangenomen.

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.1.3.2. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet om de erin opgenomen redenen. Dat het totaal niet duidelijk is welke juridische en feitelijke overwegingen aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kan derhalve niet worden gevolgd.

3.1.3.3. . Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuw moeten zijn, i.e niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100*).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (*bijlage 13quater*). Dit betekent dat deze

asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

3.1.3.4. Met betrekking tot de door verzoeker bijgebrachte nieuwe gegevens, wordt het volgende gemotiveerd:

“Overwegende dat de betrokkene van zijn vrouw heeft vernomen dat ze van huis is moeten vluchten waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de vrouw van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds werden behandeld door de Belgische asielinstanties”.

3.1.3.5. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij doet gelden dat deze motivering passend is bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde en de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. *In casu* heeft de verwerende partij bewijskracht ontzegd aan de verklaringen van verzoeker op grond van de informatie die hij van zijn vrouw had ontvangen, terwijl die laatste thans in zijn verzoekschrift volhoudt dat deze verklaringen wel degelijk een nieuw en bewijskrachtig gegeven zijn. Het volstaat echter niet te stellen dat men het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing om deze op een nuttige wijze aan te vechten. Er kan immers bezwaarlijk worden volgehouden dat het standpunt van de verwerende partij, met name dat het slechts gaat om loutere en gemakkelijke verklaringen die geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangen, een indicatie zou zijn van het feit dat zij bij de beoordeling van dit nieuwe gegeven onredelijk zou hebben gehandeld. De verwerende partij kon er dan ook met recht en rede bewijskracht aan ontzeggen. Gelet op het feit dat geen andere nieuwe gegevens werden aangebracht is dit dan ook het determinerend motief van de bestreden beslissing. Overigens brengt verzoeker geen concrete argumenten in tegen de bijkomende vaststelling dat de nieuwe gegevens terugslaan op de redenen die verzoeker zou hebben gehad om zijn land van herkomst te verlaten en deze motieven reeds werden behandeld door de Belgische asielinstanties. Enkel en alleen bevestigen dat ze toch nieuw zouden zijn, zoals verzoeker dat thans doet, is in het licht van de hiervoor opgesomde voorwaarden waaraan de gegevens moeten voldoen, niet van aard om de motivering desbetreffend onderuit te halen.

3.1.3.6. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing is gesteund op pertinente, deugdelijke en draagkrachtige motieven, kan verzoeker niet nuttig aanvoeren, zoals hij dat lijkt te doen middels het aanvoeren van de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij haar bevoegdheid heeft overschreden, stellende dat de motivering zoals hierboven geciteerd passend is bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

3.1.3.7. Dat de motivering stereotiep is, adequaat en onvoldoende en zelfs niet correct is, wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt : hij ontkent niet dat zijn verklaringen, gebaseerd op die van zijn vrouw, niet meer zijn dan zoals gekwalificeerd in de bestreden beslissing: loutere en gemakkelijke

verklaringen. Daargelaten de vraag of ze *in extenso* hadden moeten worden opgenomen, is de Raad van oordeel dat verzoeker, die niet aantoonde dat hij enig bewijskrachtig gegeven dienaangaande zou hebben bijgebracht dat door de verwerende partij zou zijn veronachtzaamd, niet aannemelijk maakt, zoals reeds gezegd, dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld met betrekking tot de waarde van deze verklaringen op zich. Overigens heeft verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag het volgende gesteld: *“Ik heb geen nieuwe documenten. Ik heb geen mogelijkheid om de mensen in mijn thuisland te contacteren om documenten te laten opsturen”*. Verzoeker verklaarde tevens het volgende: *“Ik heb niet echt veel nieuwe informatie maar de situatie is verslecht. Ook mijn vrouw en kinderen zijn van huis moeten vluchten. (...) Mijn vrouw was bang en heeft mij toen gebeld. (...) Ik veronderstel dat die mensen gestuurd werden door mijn oom, die mij wil vermoorden.(...)”*

3.1.3.8. Wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, beginsel dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, is hiervoor reeds gesteld dat verzoeker niet aantoonde dat, laat staan welke door hem bijgebrachte elementen niet zouden zijn onderzocht. De aangevoerde schending is derhalve geenszins aannemelijk gemaakt.

3.1.3.9. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van zijn tweede asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat zijn tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheden, in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, te buiten is gegaan.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“Tweede middel

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Doordat de gevolgen van de beslissing van het CGVS, meer bepaald mogelijke repatriëring/terugkeer, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar wordt gebracht.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Verzoekster heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Verzoeker kan geen bescherming zoeken bij autoriteiten van Nigeria die hoe dan ook worden omgekocht en beïnvloed door de oom van verzoeker.

Het CGVS dient zonnodig contact op te nemen met de Politie van Ita Ögbolu. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing niet werd genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Voorts is het verwerende partij geheel onduidelijk wat verzoeker bedoelt met “het voordeel dat de Belgische Staat eventueel uit deze beslissing meent te kunnen halen”. Tenslotte merkt verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft, doch wel de beslissing waarbij zijn tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Verwerende partij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft besloten om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. De gemachtigde van

de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft daarbij gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die de situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het proportionaliteitsbeginsel inclusief. Het tweede middel van verzoeker kan volgens verwerende partij niet worden aangenomen.

3.2.3. De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel door verzoeker wordt aangevoerd in het licht van zijn verwijdering van het grondgebied en met als uitgangspunt een belangenafweging tussen de belangen van verzoeker en die van de Belgische staat. Daargelaten de vaststelling dat de Raad geen bepaling bekend is die bij het nemen van een beslissing ex artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet enige belangenafweging zou opleggen, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in casu niet gepaard met een verwijderingsmaatregel, zodat het betoog in het licht van een mogelijke terugkeer niet dienstig kan worden aangevoerd. Bovendien laat het proportionaliteitsbeginsel niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verwerende partij op wettige wijze en binnen het wettelijk voorziene kader, de bestreden beslissing heeft genomen en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld, stellende dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft bijgebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre ten slotte verzoeker nog verwijst naar de situatie in zijn land van herkomst en aangeeft dat het Commissariaat-generaal zonodig contact dient op te nemen met de politie van Ita Ogbolu, dient erop gewezen dat verzoekers eerste asielaanvraag is geresulteerd in een arrest nr. 46.306 van 13 juli 2010 van de Raad, waarbij verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend en de thans bestreden beslissing er een is tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, zodat niet valt in te zien welke bevoegdheid de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze nog zou hebben. Overigens ligt de bewijslast ter zake bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610) en heeft de in deze zaak verwerende partij niet de verplichting om in de plaats van verzoeker de nodige bewijsstukken te verzamelen en te onderzoeken of verzoeker al dan niet nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan.

"Derde middel

Schending van artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955.

Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

11 Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld."

Artikel 3 bepaalt;

11 Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Artikel 5 bepaalt:

" Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid."

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat er geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Hierdoor worden de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Nigeria loopt verzoeker het reëel risico dat hij wordt vermoord en onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen, waaronder de doodstraf. Het is immers een algemeen bewezen feit dat Nigeria een militaire staat is waar militaire willekeur zege viert. Ook staat vast dat de oom van verzoeker Major was en er een ernstig conflict bestaat tussen verzoeker en zijn oom.

Verzoeker kan bij een terugkeer naar Nigeria onmogelijk de bescherming inroepen van de Nigeriaanse overheid en de politie, gezien deze totaal niet in staat zijn om een einde te tellen aan de militaire willekeur en zelfs meewerken aan deze militaire willekeur.

Dit wordt bewezen door internet- en krantenartikels. Te meer kan verwezen naar het feit dat na de klacht door de oom van verzoeker tegen verzoeker de Politie onmiddellijk verzoeker kwam arresteren.

Dat verzoeker ernstig gevaar loopt wordt eens te meer bewezen door de recente feitelijkheden waarbij zijn echtgenote de echtelijke woning diende te ontvluchten uit vrees vermoord te worden.

De bestreden beslissing van het CGVS werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoeker naar Nigeria zijn leven in gevaar.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet nader ingaat op de, blijkens de opgave van de beweerdelijk geschonden rechtsregels, voorgehouden schending van artikel 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM). Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State merkt verwerende partij op dat verzoeker niet toelicht op welke wijze de vermelde rechtsregel geschonden is, zodat zij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen en het middel vanuit dit oogpunt als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Verder laat verwerende partij eveneens bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State gelden dat aan het door verzoeker bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kunnen worden gewaarborgd binnen het eigen grondgebied. Daarenboven onderstreept verwerende partij dat de bestreden beslissing geenszins een verplichting inhoudt terug te keren naar het land van herkomst, doch dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen om de reden dat hij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voor heeft gebracht. Verwerende partij meent dat verzoekers beschouwingen hieraan geen afbreuk kunnen doen. Verwerende partij geeft vervolgens de omschrijving van het begrip “folteringen” in de zin van artikel 3 van het EVRM weer en merkt bij verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie op dat het terugleiden van verzoeker ten aanzien van artikel 3 van het EVRM slechts een probleem zou kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat verzoeker een risico loopt op folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen, doch dat voornoemde bepaling niet impliceert dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Volgens verwerende partij is er *in casu* geen sprake van ernstige en duidelijke redenen nu verzoeker vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt, noch bewijskrachtige stukken voorlegt. Verwerende partij is van mening dat er *in casu* geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Dit is volgens verwerende partij reeds gebleken uit het diepgaand onderzoek in het kader van verzoekers asielaanvraag. Verzoeker is volgens verwerende partij bijgevolg verkeerdelijk de mening toegedaan dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden. Ook de vermeende schending van de artikelen 2 en 5 van het EVRM wordt door verzoeker geenszins aannemelijk gemaakt. Het derde middel van verzoeker kan volgens verwerende partij evenmin worden aangenomen.

3.3.3. Vooreerst wordt nogmaals opgemerkt dat de bestreden beslissing een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet betreft en dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte

gegevens nieuw zijn of niet. In het kader van de wettigheidstoetsing heeft de Raad al bij de bespreking van het eerste middel vastgesteld dat de bestreden beslissing is gestoeld op een deugdelijke motivering. In de mate dat verzoeker met zijn betoog wil bekomen dat de Raad in het kader van het onderhavig beroep de elementen van zijn asielrelaas gaat beoordelen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de thans bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 94). Bovendien, en vooral, houdt de thans bestreden beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag geen verwijderingsmaatregel in ten opzichte van verzoeker, zodat de schending van de aangevoerde bepalingen in geval van niet vrijwillige terugkeer niet aan de orde is (RvS 28 augustus 2008, nr. 185.919)

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS